Verkenning van de samenwerking tussen huisarts en psychiater in de eerste lijn

Haio: HAMMER Dagmar , U.G.
Promotor: DECAT Peter , U.G.
Praktijkopleider: Naert Jasper , STROBBE Marieke , Van Renterghem Kwinten , VOGELS Caroline

Context: De samenwerking tussen huisartsen en psychiaters loopt niet altijd van een leien dakje. Dit is een algemeen probleem in België dat reeds lang bestaat. De huisarts staat alsmaar meer in voor de aanpak van psychische/psychiatrische problematiek in de eerste lijn, ondanks een eerder beperkte ervaring en kennis bij de meeste huisartsen. Een betere samenwerking tussen huisartsen en psychiaters biedt kansen tot kennisoverdracht en een betere zorg voor de patiënt. Dit onderwerp dient dus verder onderzocht te worden.

Onderzoeksvraag: In dit onderzoek wordt er getracht een antwoord te zoeken op vier onderzoeksvragen. Hoe ervaren huisartsen en psychiaters de huidige samenwerking? Waar liggen de noden en verbeterpunten in de samenwerking tussen huisartsen en psychiaters in het Gentse? Hoe kunnen we deze samenwerking in de ambulante context verbeteren? Zijn er suggesties voor interventies om de samenwerking te optimaliseren?

Methode: Een verkennend literatuuronderzoek werd verricht naar de verschillende samenwerkingsvormen, gelijkaardige projecten en reeds gekende problemen in de samenwerking tussen huisarts en psychiater. In dit kwalitatief onderzoek werden aan de hand van semi-gestructureerde interviews elf psychiaters en elf huisartsen bevraagd. Enkel artsen uit het Gentse werden geïncludeerd. De resultaten werden thematisch geanalyseerd met behulp van het softwareprogramma NVivo.

Resultaten: De samenwerking tussen huisarts en psychiater werd over het algemeen als niet goed ervaren door de deelnemers. Tijdens de interviews kwamen enkele factoren naar boven die de samenwerking kunnen beïnvloeden. Ten eerste zijn er enkele praktische problemen zoals een gebrek aan tijd, middelen en een slechte bereikbaarheid van beide beroepsgroepen. Ten tweede is de geestelijke gezondheidszorg sterk versnipperd en is er ook een gebrek aan vergoeding die de samenwerking zou kunnen faciliteren, ook al zijn de meningen hierover verdeeld. Ten derde voelen sommige huisartsen zich onvoldoende vertrouwd met enerzijds de aanpak van psychiatrische problematiek in de eerste lijn en anderzijds de sociale kaart. Ten vierde wordt er een verschillende visie gezien op vlak van taakverdeling, interesse en motivatie in samenwerking. Ten vijfde wordt er een verschil in verwachtingen omtrent verslaggeving opgemerkt, maar een gemeenschappelijke visie is hier wel het opentrekken van psychiatrische verslaggeving op gedeelde platformen zoals het Collaboratief Zorgplatform (CoZo). Er kan besloten worden dat er nog steeds een stigma heerst rond psychiatrie. Ook werd navraag gedaan omtrent een eenmalig consult en een telefonische adviesvraag van de huisarts naar de psychiater. De meningen waren verdeeld en eventuele geschikte indicaties kwamen naar boven. Tenslotte werden enkele suggesties tot verbetering gegeven door huisartsen en psychiaters.

Conclusie: Uit de resultaten kwamen enkele suggesties naar boven om de samenwerking te verbeteren. Op basis hiervan konden enkele voorstellen geformuleerd worden, zoals bijvoorbeeld het efficiënter gebruikmaken van multidisciplinair overleg. Deze zijn voornamelijk gericht naar andere onderzoekers, artsen en de overheid. Verder onderzoek dient nog te gebeuren vooraleer eventueel interventies opgezet kunnen worden.